

# РЕШЕНИЕ

№ 36890

гр. София, 10.11.2025 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в**  
публично заседание на 29.10.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Ванина Колева**

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **8929** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс (АПК), във вр. с чл. 10а, ал.4 вр. ал.1 от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба на Х. Ф. А. /Н. Ф. А., [дата на раждане], гражданка на Сирийската арабска република, против отказ за издаване на виза D, издаден на 10.08.2025 по заявление № IST25002843V, подадено на 31.10.2025г, постановен от А. З., съветник, консул в Генералното консулство на Република България в И., Република Турция.

Жалбоподателят счита, че отказът за издаване на виза е незаконосъобразен, тъй като е необоснован, постановен е при съществено нарушение на административнопроизводствените правила, противоречи на матерпалноправните разпоредби и е в явно несъответствие с целите на закона. Твърди, че не е спазена изискуемата от закона форма, доколкото е постановен без да са посочени фактическите основания, обосновали издаването му и без да са изложени конкретни мотиви. Твърди още, че административният орган не е спазил задължението си по чл. 35 от АПК да изясни всички релевантни за случая факти и обстоятелства. Изтъква, че с отказа се засягат права и свободи, гарантирани от чл. 8 на Европейската конвенция за защита правата на човека (ЕКПЧ). Моли оспореният отказ да бъде отменен и преписката да бъде върната за ново разглеждане на искането му за виза за дългосрочно пребиваване. Не претендира присъждане на разноски.

Ответникът представя административната преписка. Чрез процесуалния си представител оспорва жалбата, като я счита за неоснователна и недоказана. Излага доводи за законосъобразност на оспорения отказ. Моли обжалването да бъде отхвърлено. Не претендира юрисконсултско възнаграждение.

Административен съд София - град, като взе предвид доводите на страните и извърши преценка на събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Със заявление № IST25002843V от 31.01.2025г. жалбоподателката Х. Ф. А. /Н. Ф. А. е подала в Генералното консулство на Република България в И., Република Турция искане за издаване на виза тип "D".

Към заявлението от страна на апликанта пред административния орган са представени: Решение № 12762/06 12 2024г. на председателя на ДАБ при МС, с което разрешава на М. А. А. А. Н., сирийски гражданин от мъжки пол с предоставен хуманитарен статут в Република България (решение № 11391/24.07.2023 г. На заместник-председателя на ДАБ-МС) да се събере на територията на Република България със своята съпруга Х. А. Ф. и децата му О. А. А. М. А., М. А. А. М. А. и Б. А. А. М. А.; Извадка от регистъра на дирекция „Гражданско състояние“ на сирийските граждани, което установява роднинската връзка между горепосочените лица; декларация-съгласие за пътуване на деца в чужбина; застраховка.

На 10.08.2025 г. е постановен обжалваният отказ, като в така представения по делото заверен препис на Приложение № 7, към чл.34, ал.1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визов режим /НУРИВОВР/, поисканата виза е отказана на основание чл.10, ал.1, т.17, т. 22, т.24 от ЗЧРБ. Отбелязано е, че "След извършени проверки е установено, не събиращите семейството си чужди граждани с получена закрила в Република България, реално не пребивават в страната, нямат осигурено жилище, нямат задължително здравно осигуряване, съответно средства за издръжка. за да не прибягват членовете на семейството им до системата за социално подпомагане. Като задължително условие при подаване на заявление е свидетелство за съдимост, което липсва.

Отказът е връчен на жалбоподателя на 01.08.2025 г.

В хода на съдебното производство от МВР, дирекция "Миграция" и ДАНС са изискани съставените документи във връзка с проведената съгласувателна процедура по заявление за издаване на виза на А. А.. С писмо рег. № 536400-86605/30.09.2025 г. дирекция „Миграция“ – МВР (л.52) информира, че не изразява становище по издаване на виза „D“ при вземане на решение за събиране на семейства от ДАБ-МС.

С писмо рег. № М-10013/02. 10. 2025 г. на зам.-председателя на ДАНС е изпратен препис от писмо с рег. № М-7383/11.07.2025г. в писмото е посочено, че 44 сирийски граждани, сред които под номер 3 е посочена жалбоподателката и нейното заявление за виза, не са представили свидетелство за съдимост. От дипломатическото представителство в А. е потвърдена информация от представители на Германската федерална полиция за тенденция за злоупотреби с издадени български дългосрочни визи на сирийски граждани, на основание чл. 15, ал. 1 във връзка с чл. 24, ал. 1, т. 22 от ЗЧРБ, които са кандидатствали за статут на временна закрила в Германия.

От ДАБ-МС е изпратено писмо изх. № КП-04-6350/ 03.10.2025г., с което уведомяват съда, че М. А. А. А. Н. е посочил адрес на местоживее в [населено място], [улица], вх.А, ет.3, ап.8. Представена е и административната преписка по издаване на Решение № 12762/06 12 2024г. на председателя на ДАБ при МС.

С жалбата са изпратени копия от издадените визи на малолетните деца на жалбоподателката. В хода на съдебното производство жалбоподателят представя и са приети от съда документи на чужд език, представени пред административния орган. В съдебно заседание се явява лично съпругът на жалбоподателката с постоянен адрес в картата за хуманитарен статут в [населено място], Столична община.

От ответника е представено и писмо рег. № М-9109 от зам.-председателя на ДАНС, в което относно 35 конкретно посочени сирийски граждани, различни от жалбоподателката и съпруга ѝ,

се съдържа информация, идентична с посочената в писмо рег. № М-7383/ 01.07.2025г. на зам-председателя на ДАНС.

При така установеното от фактическа страна, съдът прави следните правни изводи:

Процесният отказ за издаване на виза е връчен на жалбоподателя на 02.05.2025 г. а жалбата до съда е подадена чрез административния орган на 16.05.2025 г. Следователно, жалбата е подадена в срока по чл. 149, ал. 1 от АПК от надлежна страна - адресат на индивидуален административен акт, подлежащ на оспорване и е процесуално допустима.

Съгласно разпоредбата на чл. 10а, ал. 4 ЗЧРБ отказите за издаване на визи по чл. 9а, ал. 2, т. 4 ЗЧРБ не подлежат на обжалване по съдебен ред, освен когато лицето претендира засягане на основните права и свободи по Европейската конвенция за защита на правата на човека и основните свободи (ЕКПЧ). В случая жалбоподателката претендира засягане на правото ѝ на личен и семеен живот, закрепено в чл.8 ЕКПЧ. Във връзка с изложеното следва, че за да е допустима жалбата, достатъчно е жалбоподателят да претендира засягане на основни права (каквото е настоящият случай), като дали те действително са засегнати е въпрос, свързан с основателността на жалбата.

Разгледана по същество, жалбата е основателна.

В конкретния случай между страните няма спор, а и от приложените по делото писмени доказателства е видно, че отказът, предмет на делото, е издаден от компетентен орган.

Към датата на издаване на отказа министърът на външните работи със заповед № 95-00-26 от 16.01.2025 г. е възложил на ръководителите на дипломатическите и консулските представителства на Република България да определят с писмена заповед консулските длъжностни лица в съответното представителство, които да съставят, подписват и връчват/съобщават на заинтересованите лица формулярите по образец, съгласно приложение № 7 към чл.34, ал.1 и приложение № 8 към чл.34, ал.2 от НУРИВОВР. Отказът, предмет на делото, е издаден от А. З. в качеството му на ЗКС в Генералното консулство на Република България в И., Република Турция, който с нарочна заповед №6/13.02.2025 г. на Генералния консул В. В., е определен за консулско длъжностно лице, което може да съставя, подписва и връчва/съобщава на заинтересованите лица формулярите, посочени в Приложение № 7 и № 8 от НУРИВОВР.

Условията и редът, при които чужденците могат да влизат, да пребивават и да напускат Република България са регламентирани в Закона за чужденците в Република България. Едно от изискванията за легално влизане в страната на чужденец, който не е гражданин на ЕС, е да притежава виза и това изискване е валидно по отношение на жалбоподателя. Видовете визи, посочени в чл.9а от ЗЧРБ, се издават от дипломатическите и консулските представителства на Република България - чл.9г от ЗЧРБ и чл.10, ал.1 от НУРИВОВР. Видно от заявлението, жалбоподателката е поискала издаване на виза за дългосрочно пребиваване в Република България вид "D" с цел събиране на семейството. Редът за издаване на визи е регламентиран в Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР). Съгласно чл. 34, ал.1 от НУРИВОВР не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл. 10 ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра съгласно образец (приложение № 7), който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство, като в него се вписва законовото основание за отказ, без да се вписват съображения, засягащи интересите на националната сигурност и се удостоверява датата на връчване/изпращане на заинтересуваното лице.

В разглеждания случай, правното основание за постановения отказ е чл. 10 ал. 1 т. 17, т. 22 и т.24 от ЗЧРБ. В цитираната т.17 е предвидено, че се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не доказват достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или

транзитно пребиваване, или летищен транзит; в т. 22, когато целта на влизането му е да се използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава, а в т. 24 – когато са налице основателни съмнения относно автентичността на приложените документи за издаване на виза, истинността на тяхното съдържание, надеждността на направените от чужденеца изявления или намерението му да напусне страната в рамките на разрешения срок за пребиваване.

Според разпоредбата на чл. 59, ал. 2, т. 4 от Административнопроцесуалния кодекс, административният акт в писмена форма трябва да съдържа изложение на фактическите и правните основания за издаването му. Тези елементи от акта имат за цел да разкрият волята на административния орган и обстоятелствата, които стоят в основата на постановяването на акта. Включените мотиви подпомагат жалбоподателя да организира своята защита и съответно съда – да упражни надлежно съдебен контрол върху законосъобразността на акта. В случая административният акт е издаден след извършено съгласуване с ДАНС. Видно от приложеното писмо рег. № 536400-86605/30.09.2025 г. дирекция „Миграция“ – МВР не изразява становище по издаване на виза „D“ при вземане на решение за събиране на семейства от ДАБ-МС.

Както е посочено в Тълкувателно решение № 16 от 31.III.1975 г., ОСГК, което в тази част не е изгубило сила, не е необходимо да съвпадат по време издаването на административния акт и излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение. Възможно е мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт. Ако административният акт е издаден на основание на такива подготвителни документи, изложените в тях съображения са такива и за издаването на самия акт. В тази хипотеза попада и настоящият случай. Писмото от ДАНС е съставено преди издаване на постановения отказ на виза, поради което е част от преписката по издаването му. Ако за административния орган съществува задължение за съобразяване на решението със становището на ДАНС, т.е. да предприеме действия в условията на обвързана компетентност, то за съда такова ограничение не е налице. При преценка за законосъобразност на оспорен пред него административен акт, съдът в хода на съдебното дирене следва да се събере нужната за произнасяне с правилно и обосновано решение информация, като едва на тази база е възможно извършването на проверка за спазването на приложимия материален закон.

В случая от представените писма от ДАНС не се установява, въз основа на какви факти е прието, че за жалбоподателката съществува риск да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава, в него не съществува нито едно фактическо твърдение, свързано с конкретно поведение или информация относно жалбоподателката. Относно условията в т.17 и т.24 от мотивите в отказа не се установява, коя от няколко изброените в законовите разпоредби хипотези органът е приел, че е налице в конкретния случай. Изложените в обжалвания отказ фактически основания, че събиращите семейства си чужди граждани с получена закрила в Република България реално не пребивават в страната и нямат осигиурено жилище се опровергават от събраните по делото доказателства. Съпругът на жалбоподателката лично се яви в съдебно заседание, представи и карта на чужденец с хуманитарен статут с посочен постоянен адрес в страната.

От представената административна преписка се установява, че ответникът не е извършил дължимата преценка на индивидуалното положение на заявителя, съобразно изискването за прилагане на член 32, § 1 и член 35, § 6 от Визовия кодекс. Според Съда на Европейския съюз държавите - членки разполагат с "широка свобода на преценка", за да могат да установят, дали посочените в тези разпоредби основания препятстват издаването на заявената виза, като дължат преценка на индивидуалното положение на кандидата за виза.

При издаване на обжалвания отказ е нарушен и принципът за предвидимост и равенство, закрепени в чл. 6 и чл. 8 АПК, доколкото са представени доказателства, че на малолетните деца на жалбоподателката са издадени визи при същите условия.

Член 8, ал. 1 от Конвенцията за правата на човека и основните свободи постановява, че "Всеки има право на зачитане на неговия личен и семеен живот, на неговото жилище и тайната на неговата кореспонденция", като (ал. 2) намесата на държавните власти в ползването на това право е недопустима, освен в случаите, предвидени в закона и необходими в едно демократично общество в интерес на националната и обществената сигурност или на икономическото благосъстояние на страната, за предотвратяване на безредици или престъпления, за защита на здравето и морала или на правата и свободите на другите". Аргументи и доказателства за прилагане на изключението не са ангажирани от ответника.

По изложените съображения, отказът е постановен след неправилно прилагане на обсъдените материалноправни норми на ЗЧРБ и след несъобразяване с постановеното от председателя на ДАБ Решение № 12762/06.12.2024 г. На основание чл. 173, ал. 2, вр. ал. 1 АПК след отмяната за издадения от консулско длъжностно лице отказ административната преписка следва да бъде изпратена на административния орган за ново произнасяне по заявлението на Х. Ф. А. /Н. Ф. А., за изпълнение на дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания, свързани с тълкуването и прилагането на закона.

Водим от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София- град, I отделение, 65-и състав,

#### РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалбата на Х. Ф. А. /Н. Ф. А., [дата на раждане] , гражданка на Сирийската арабска република, отказ за издаване на виза D, издаден на 10.08.2025 по заявление № IST25002843V подадено на 31.10.2025г, постановен от А. З., съветник, консул в Генералното консулство на Република България в И., Република Турция.

ВРЪЩА преписката на административния орган за ново произнасяне по заявлението, след изпълнение на дадените с настоящото съдебно решение задължителни указания, свързани с тълкуването и прилагането на Закона

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд, в 14-дневен срок от съобщението до страните.

Съдия: